

NORGES HØYESTERETT

Den 21. september 2012 avsa Høyesterett dom i

HR-2012-01826-A, (sak nr. 2012/700), straffesak, anke over dom,

Den offentlige påtalemyndighet

(førstestatsadvokat Lasse Qvigstad)

mot

A

(advokat John Christian Elden)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Matningsdal**: Saken gjelder straffutmåling for omfattende vinningskriminalitet nærmest utelukkende i form av fullbyrdete og forsøkte grove innbruddstyverier fra privatboliger.
- (2) I straffesak mot A avsa Asker og Bærum tingrett den 28. mars 2011 dom med slik domsslutning for så vidt gjelder straffekravet:

"I A, født 17 juni 1969, dømmes for overtredelse av 24 tilfelle av straffeloven § 257, jf § 258, jf § 60 a; 47 tilfelle av straffeloven § 257, jf § 258; 4 tilfelle av straffeloven § 257, jf § 258, jf § 60 a, jf § 49, 16 tilfelle av straffeloven § 257, jf § 258, jf § 49, to tilfelle av straffeloven § 317 første og fjerde ledd, jf § 60 a og straffeloven § 317, første ledd, jf straffeloven § 62 til en straff av fengsel i 6 – seks – år.

Til fradrag i fengselsstraffen går 453 dager for utholdt varetektsarrest, jf straffeloven § 60 første ledd."

- (3) I domsslutningen II ble han frifunnet for åtte tiltaleposter som dels gjelder tyveri og dels heleri. Videre er det i domsslutningen III avsagt dom for en rekke erstatningskrav, mens domsslutningen IV og V omhandler inndragning av diverse beslaglagte gjenstander.

- (4) Påtalemyndigheten anket tingrettens dom til Borgarting lagmannsrett. Anken gjaldt for det første bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet for noen av de forholdene A var frifunnet for. Videre ble det anket over tingrettens straffutmåling.
- (5) Også A anket til Borgarting lagmannsrett. Hans anke gjaldt tingrettens bevisbedømmelse under skyldspørsmålet for samtlige forhold som tingretten hadde funnet ham skyldig i, med unntak for noen få forhold som var tilstått. Videre anket han over inndragningen som knyttet seg til tiltalepostene i bevisanken. Han begjærte dessuten ny behandling av de sivile kravene som tingretten hadde pådømt.
- (6) Lagmannsretten henviste begge ankene til ankeforhandling.
- (7) Borgarting lagmannsrett avsa den 9. februar 2012 dom med slik domsslutning for så vidt gjelder straffekravet:

"2. A, født 17. juni 1969, dømmes for overtredelser av straffeloven § 257 jf. § 258, straffeloven § 257 jf. § 258 jf. § 49, straffeloven § 317 første og fjerde ledd og straffeloven § 317 første ledd, alt sammenholdt med straffeloven § 62, til en straff av fengsel i 6 – seks – år og 6 – seks – måneder. Straffen inkluderer de forhold som er rettskraftig avgjort ved Asker og Bærum tingretts dom 28. mars 2011.

Til fradrag kommer 771 – sjuhundreogsyttien – dager i utholdt varetekt."

- (8) Dommen er avsagt under dissens, idet to fagdommere og én meddommer stemte for en straff på fengsel i seks år.
- (9) A ble i domsslutningen punkt 1 frifunnet for ti forhold, mens det i domsslutningen punkt 3 er avsagt dom for en rekke erstatningskrav. Domsslutningen punkt 5 og 6 omhandler inndragning av diverse gjenstander. Som en konsekvens av frifinnelsen for noen av tiltalepostene ble A i domsslutningen punkt 4 frifunnet for noen erstatningskrav.
- (10) Begge parter har anket lagmannsrettens dom til Høyesterett. As anke gjelder lagmannsrettens saksbehandling – nærmere bestemt mangelfulle domsgrunner – og lagmannsrettens straffutmåling. Påtalemyndighetens anke gjelder lagmannsrettens straffutmåling. Høyesteretts ankeutvalg har utelukkende tillatt påtalemyndighetens anke fremmet.
- (11) *Jeg er kommet til at påtalemyndighetens anke må føre fram.*
- (12) A er nå 43 år gammel. Han er fra Serbia hvor hans ektefelle og barn bor. Etter opphold i Sverige ankom han Norge i leiebil den 14. oktober 2009. Den aktuelle bilen hadde han noen uker tidligere leid i Malmø under falsk identitet, B. Fra og med 17. oktober 2009 leide han en mindre leilighet i Oslo sentrum som han beholdt inntil pågripelsen den 21. januar 2010. Også leieavtalen ble inngått under den samme falske identiteten.
- (13) Den første innbruddsperioden, som i saken har vært omtalt som "Drammensdelen", ble ifølge tiltalen innledet 16. oktober 2009. Den omfatter en rekke forhold som hovedsakelig er begått i Drammen og Asker, men den omfatter også gjerningssteder i Larvik, Bærum og Oslo. Ifølge tiltalebeslutningen ble denne innbruddsperioden avsluttet 27. oktober.

- (14) Den andre innbruddsperioden ble ifølge tiltalebeslutningen innledet 14. november 2009 og avsluttet 16. desember 2009. Også denne perioden omfatter en rekke forhold som hovedsakelig er begått på Kongsvinger og Lillehammer og i Gjøvik. Men også ved denne anledningen ble det begått innbruddstyverier fra boliger i Asker og Bærum.
- (15) Den tredje innbruddsperioden ble ifølge tiltalebeslutningen innledet 16. januar 2010 og avsluttet 20. januar 2010, idet han ble pågrepet den 21. januar 2010. I denne perioden rettet innbruddstyveriene seg mot boliger i Gjøvik og på Hamar, Lillehammer og Kongsvinger. Før pågripelsen hadde politiet spanet på ham noen dager – blant annet under innbruddene på Hamar den 20. januar.
- (16) A er i alt dømt for i disse tre periodene å ha begått 64 fullbyrdete og 18 forsøkte grove innbruddstyverier fra bolig, to grove helerier og ett simpelt heleri. Over tre perioder som samlet utgjør omkring 45 dager har han altså utvist en intens kriminell aktivitet ved at han i gjennomsnitt har begått nærmere to grove forbrytelser hver dag.
- (17) Den kriminaliteten som A er funnet skyldig i, har det vært vanlig å betegne som "mobil vinningskriminalitet". I Rt. 2011 side 765 avsnitt 20 uttaler førstvoterende at den kjennetegnes ved at gjerningspersonen(e) "kjem raskt inn i landet, og som forsvinn like raskt både sjølve og med utbyttet. Slike handlingar utgjør eit alvorleg strafferettsleg problem som det er nødvendig å reagere strengt mot". Strengte reaksjoner i disse sakene er ikke begrunnet i at gjerningspersonene er utlendinger, men i at når gjerningspersonene kommer til Norge med den eneste hensikt å begå vinningskriminalitet for deretter å forsvinne fra landet, medfører dette at oppdagelsesrisikoen reduseres samtidig som det blir nærmest umulig å få tilbake tyvegods som er ført ut av landet. Etter min mening har det også betydning at etter at grensene i Europa de siste årene har blitt åpnet opp, har det fristet en rekke personer fra Øst-Europa til å komme til Norge for å begå vinningskriminalitet her. Selv om gjerningspersonens nasjonalitet, som nevnt, isolert sett ikke er noe moment ved straffutmålingen, tilsier likevel allmennpreventive hensyn at det må reageres strengt mot den form for kriminalitet som denne saken gjelder. I denne sammenheng nevner jeg at det i Rt. 2012 side 705 avsnitt 20 opplyses at selv om omfanget av vinningsforbrytelser har sunket i Norge de siste årene, viser statistikken at mobile vinningskriminelle utfører stadig flere forbrytelser av denne typen. Samtidig er jeg enig med førstvoterende i den nevnte saken i at det ikke er grunnlag for å skjerpe straffen ytterligere for denne kriminaliteten. Straffenivået i denne saken må dermed tilpasses straffenivået i de øvrige tilsvarende sakene som har vært forelagt Høyesterett i 2011 og 2012.
- (18) Samtlige fullbyrdete og forsøkte innbruddstyverier gjelder dessuten boliger. Høyesterett har i flere saker understreket den særlig høye straffverdigheten ved slike innbruddstyverier. I Rt. 2011 side 1153 avsnitt 11 uttaler førstvoterende at slike tyverier skaper "stor utrygghet blant folk og har likhetstrekk med integritetskrenkelser". Videre uttaler førstvoterende i Rt. 2011 side 1210 avsnitt 10 at innbruddstyverier utgjør "en inntrengning i den private sfære". Selv om innbruddstyverier straffutmålingsmessig ikke generelt kan likestilles med fysiske integritetskrenkelser som volds- og seksuallovbrudd, er jeg enig i denne karakteristikken. Jeg kan dermed tiltre utsagnet i Rt. 2011 side 1153 avsnitt 11 om at det er viktig at straffen "reflekterer det samfunnsskadelige i virksomheten". I denne sammenheng er det dessuten av betydning at ved boliginnbrudd er det normalt flere personer som rammes. Når denne saken totalt omfatter 82 fullbyrdete og forsøkte grove innbruddstyverier fra bolig, må det kunne legges til grunn at et tresifret

antall personer har blitt utsatt for en forbrytelse som har "likhetstrekk" med en integritetskrenkelse.

- (19) Straffeloven § 51 første ledd fastsetter at "[f]orsøg straffes mildere end den fuldbyrdede Forbrydelse; ...". Selv om denne bestemmelsen innebærer at forsøk skal behandles mildere enn den fullbyrdete forbrytelsen, må reduksjonen i straffenivå sammenliknet med en fullbyrdet forbrytelse både avhenge av hvor langt forsøket har kommet og av hvilken overtredelse det er tale om. Vekten må altså være relativ og ikke konstant. For boliginnbrudd, som denne saken gjelder, og hvor det strenge straffenivået begrunnes i den utrygghetsfølelsen slike innbrudd påfører beboerne i den aktuelle boligen, tilsier dette at reduksjonen som følge av at noen innbruddstyverier ikke ble fullbyrdet må være mindre enn om det for eksempel hadde vært tale om forsøk på tyveri av en påhengsmotor fra en fritidsbåt som var plassert ved en brygge.
- (20) Det er noe uklart hvor store de samlede økonomiske tapene for de fornærmede er i denne saken. Under ankeforhandlingen ble det opplyst at det var pådømt erstatningskrav for 3,3 millioner kroner. Det samlede økonomiske tapet er sannsynligvis større, men jeg har ikke tilstrekkelige holdepunkter for noe nøyaktig anslag over det totale tapet. Det kan imidlertid legges til grunn at det totalt sett er tale om et tap på flere millioner kroner. I den sammenheng nevner jeg at aktor har opplyst at politiet ikke har maktet å beslaglegge noe av tyvegods fra første innbruddsperiode, men at det er beslaglagt noe gods i den leide leiligheten ved pågripelsen i januar 2010. I tillegg til det økonomiske tapet kan også den enkelte fornærmede bli betydelig rammet ved å bli frastjålet gjenstander som det for vedkommende knytter seg stor affeksjonsverdi til – verdier som er uerstattelige. Som fremhevet i Rt. 2011 side 1210 avsnitt 10 må dette fanges opp i straffenivået.
- (21) Høyesterett har, som jeg allerede har antydnet, i 2011 og 2012 prøvd straffutmålingen i flere saker om "mobil vinningskriminalitet". Rt. 2011 side 1210 er den saken som etter min mening har størst interesse for vår sak. Den saken omfattet fire rumenske statsborgere. Om den personen som var dømt for flest forhold, B, uttaler førstvoterende i avsnitt 13:
- "B er funnet skyldig i 18 grove tyverier, hvorav 17 innbruddstyverier i privatboliger, jf. straffeloven § 257, jf. § 258. Han er videre dømt for tre forsøk på grove tyverier, hvorav to gjaldt forsøk på innbrudd i privatboliger, jf. straffeloven § 257, jf. § 258, jf. § 49. I tillegg kommer domfellelsen for grovt heleri, jf. straffeloven § 317 første ledd, jf. fjerde ledd. Jeg nevner at B er straffedømt i Romania en rekke ganger tidligere, især for vinningskriminalitet – etter det opplyste senest i 2003 til en straff av fengsel i fire år og seks måneder. Basert på det jeg har sagt om det alminnelige straffenivået, antar jeg at straffen for B – etter at det er tatt hensyn til tidligere domfellelser – i utgangspunktet vil ligge omkring fem års fengsel."**
- (22) Vår sak atskiller seg særlig fra denne saken ved at den gjelder fire ganger flere fullbyrdete og forsøkte grove innbruddstyverier. På den annen side er opplysningene om As tidligere domfellelser i Serbia så sparsomme og usikre at jeg ikke kan legge vekt på dem ved straffutmålingen. Sakene atskiller seg dessuten ved at dommen ikke inneholder holdepunkter for at A har begått forbrytelsene sammen med andre. Men straffeloven § 60 a er heller ikke anvendt i Rt. 2011 side 1210.
- (23) Dette aktualiserer spørsmålet om hvilken betydning det har for straffutmålingen at lagmannsretten – i motsetning til tingretten – ikke fant § 60 a anvendelig for noen av forholdene. Om dette uttaler førstvoterende i Rt. 2008 side 1064 avsnitt 18:

"Som lagmannsretten har fremhevet, vil det at opplegget hadde et profesjonelt preg og den faktiske grad av organisering være av betydning for straffutmålingen også når § 60 a er uanvendelig. Opphevelsen av denne del av domfellelsen må likevel få betydning idet det må legges til grunn at de særlige omstendigheter som bringer § 60 a til anvendelse, ikke forelå i saken."

- (24) Tilsvarende standpunkt finner man i Rt. 2008 side 1373 avsnitt 16 og Rt. 2011 side 765 avsnitt 23. I den siste avgjørelsen uttaler førstvoterende at "[g]raden av profesjonalitet og organisering er likevel moment i straffutmålinga".

- (25) Om graden av organisering og profesjonalitet i vår sak uttaler lagmannsrettens flertall:

"Flertallet vil særlig bemerke at selv om ikke retten har funnet tilstrekkelig grunnlag for å anvende straffeloven § 60 a, er det på det rene at tiltalte har samarbeidet med andre personer på Balkan om oppbevaring og uttransport av tyvegods han har stjålet. Tiltalte har lagt for dagen et sterkt forbrytersk forsett. Han har hardnakket nektet befatning med samtlige forhold han er funnet skyldig i bortsett fra de hvor det ble funnet DNA-spor fra tiltalte, men heller ikke her synes det å foreligge en helt ut uforbeholden tilståelse. Tiltaltes modus har et sjeldent profesjonelt preg. Han har bevisst forsøkt å skjule alle spor blant annet ved å benytte hansker, bruke flere forskjellige leiebiler på sine tyveritokt, bytte av SIM-kort/mobiltelefoner og bruk av ulike falske ID-er."

- (26) Til nærmere utdyping av det flertallet her fremhever nevner jeg at A unnlot å bruke sin mobiltelefon under siste tyveriraid til Hamar 20. januar 2010 slik at siste basestasjon før turen dit og første basestasjon etter turen dekker den leiligheten som han leide i Oslo. Videre nevner jeg at han både ved leie av bil og ved betaling for øvrig alltid betalte kontant slik at han heller ikke på denne måten etterlot seg elektroniske spor. Ved leie av bil benyttet han også en annen falsk identitet – C. Han anskaffet seg også to norske telefonnumre under falsk identitet – B og D. Han har altså i alle fall anvendt tre forskjellige falske identiteter.

- (27) Det kan videre nevnes at ved pågripelsen ble det i leiligheten i tillegg til brekkjern funnet væske til testing av gull, forstørrelsesglass samt små tenger som var velegnet til å fjerne smykkestenene fra ringer mv.

- (28) Som allerede nevnt inneholder ikke dommen holdepunkter for at andre deltok under innbruddstyveriene. Jeg finner likevel grunn til å fremheve følgende fra lagmannsrettens drøftelse av om straffeloven § 60 a kom til anvendelse for den første innbruddsperioden:

"Den omstendighet at A leverte tyvegodset i Drammen for transport med minibussen til X, fram til pågripelsen av E og F i slutten av oktober 2009, kan peke i retning av at tyverivirksomheten til A må anses å inngå i virksomheten til en organisert kriminell gruppe. Det er avdekket at sjåfører i dette transportselskapet fraktet tyvegods i vid utstrekning fra Norge til Balkan, og flere personer som begikk tyverier her i landet sendte tyvegods med minibussen til X busstransport. Lagmannsretten har imidlertid sparsomme opplysninger om i hvilken grad dette var organisert. ..."

- (29) Jeg går ut fra at det er dette forholdet flertallet sikter til når det uttaler at "det er på det rene at tiltalte har samarbeidet med andre personer på Balkan". Man står altså ikke overfor en ensom innbruddstyv, men en person som lagmannsretten har lagt til grunn hadde hjelpere både i Norge og på Balkan.

- (30) De forhold som jeg her har fremhevet tilsier at reaksjonen må bli streng. Saken aktualiserer imidlertid også spørsmålet om straffutmåling når så mange forbrytelser som vi her står overfor pådømmes i konkurrans. Etter at det i flere år fra flere hold var anført at "kvantumsrabatten" ved konkurrans var for stor, kom Høyesteretts flertall i Rt. 1997 side 1976 til at den burde reduseres noe i forhold til tidligere praksis. Men samtidig tilføyde førstvoterende at "domstolene bør være varsomme med å endre straffnivået i store sprang, men at straffnivået bør tilpasses samfunnsforholdene til enhver tid" (side 1979).
- (31) Etter denne avgjørelsen uttalte riksadvokaten i et brev 2. september 1999 til Justisdepartementet at han ikke så behov for noen endring av straffeloven § 62 som på det tidspunktet ved konkurrans forhøyde øvre strafferamme med 50 prosent. Departementet utarbeidet imidlertid deretter den 20. desember 2001 et høringsnotat hvor det ble reist spørsmål om endring av § 62. Dette resulterte i at § 62 ble endret ved lov 10. januar 2003 nr. 2 slik at lengstestrafen ved konkurrans som utgangspunkt fordobles i forhold til øvre strafferamme. Forarbeidene, Ot.prp. nr. 109 (2001–2002) side 38–39, kan synes å tyde på at man etter Høyesteretts avgjørelse i 1997 særlig hadde volds- og seksuallovbrudd i tankene. Men når det i de særlige motivene til § 62, jf. proposisjonen side 43, heter at "[f]ormålet er å gi et signal om straffskjerpelse, når flere handlinger pådømmes samtidig, særlig ved vinnings-, volds- og seksuallovbrudd", kan dette utsagnet vanskelig forstås annerledes enn at man forutsatte at lovendringen også skulle medføre en fortsatt reduksjon av "rabatten" ved omfattende vinningskriminalitet. Jeg viser videre til at under justiskomiteens behandling av lovforslaget ble vinningsforbrytelsene også fremhevet av de partiene som støttet forslaget om endring av § 62, jf. Innst. O. nr. 29 (2002–2003) side 9–10.
- (32) Når man da tar utgangspunkt i det straffnivået som ble lagt til grunn i Rt. 2011 side 1210, men gjør et visst fradrag for de skjerpene omstendighetene i den saken og som vår sak ikke inneholder, blir det gjennomsnittlige påslaget for de 61 ytterligere fullbyrdete og forsøkte grove innbruddstyveriene svært beskjedent med lagmannsrettens straffnivå. Dette vil etter min mening stride mot lovgivers intensjoner med endringen av § 62.
- (33) A har, som nevnt, tilstått noen av forholdene. Spørsmålet blir etter dette om dette bør føre til redusert straff, jf. straffeloven § 59 andre ledd. Om dette uttaler lagmannsretten:
- "I denne saken får det likevel ingen nevneverdig virkning. Det vises til at erkjennelsen bare gjelder der det foreligger DNA-bevis og der han ble fulgt av politiet til Hamar 20. januar 2010. Bevisene var der meget sterke mot A uavhengig av om han erkjente forholdene eller ikke. Tilståelsene gjelder dessuten bare en liten del av saken og har ikke hatt nevneverdig betydning for iretteføringen av saken."**
- (34) I denne sammenheng bemerker jeg at når en tilståelse bare omfatter noen av de forhold en tiltalt blir straffet for, skal en eventuell reduksjon etter § 59 andre ledd utelukkende "knyttes til den del av straffen som skjønnsmessig kan tilbakeføres til disse forholdene", jf. Rt. 2005 side 1453 avsnitt 31. Dette standpunktet er gjentatt i Rt. 2009 side 1159 avsnitt 18. Ved vurderingen av hvor stor del av straffen som kan knyttes til de tilståtte forhold, må man etter min mening ta utgangspunkt i hvor streng straffen hadde blitt for de ikke tilståtte forholdene om de tilståtte forholdene tenkes borte, jf. Rt. 2010 side 436 hvor førstvoterende i avsnitt 17 uttaler at de tilståtte forholdene "må ligge i bunnen ved straffutmålingen" (min utheving). Det er altså det tillegget i straff som de tilståtte

forholdene medfører som eventuelt kan reduseres med hjemmel i § 59 andre ledd. Når man da, som i denne saken, står overfor en særdeles omfattende kriminalitet, og tilståelsene bare gjelder en mindre del av de pådømte forhold, er det lite rom for noen nevneverdig reduksjon av den samlede straffen. Jeg er derfor enig med lagmannsretten i dens konklusjon om betydningen av tilståelsene.

- (35) Jeg kan heller ikke se at det bør legges nevneverdig vekt på at varetektsoppholdet nå nærmer seg 1000 dager. I denne sammenheng viser jeg til at det er tale om en særdeles omfattende kriminalitet hvor A ifølge lagmannsretten "hardnakket" har nektet for de fleste forholdene. Politiet måtte dermed gjennomføre en omfattende etterforskning, og iretteføringen har også blitt tidkrevende. Omtrent tre måneder av tidsforløpet fram til lagmannsrettens ankebehandling skyldes dessuten at hans forsvarer hadde dobbeltberammet. Når A da likevel valgte å beholde sin forsvarer med de konsekvenser det fikk for sakens fremdrift, kan ikke denne forsinkelsen godskrives ham ved straffutmålingen. I denne sammenheng kan det vises til at ved spørsmålet om fortsatt varetektsfengsling vil utgjøre et uforholdsmessig inngrep, jf. straffeprosessloven § 170 a, har Høyesteretts kjæremålsutvalg i flere avgjørelser lagt til grunn at det ved forholdsmessighetsvurderingen er relevant å legge vekt på at et forlenget varetektsopphold skyldes siktedes forsvarervalg, jf. Rt. 1993 side 224 og fra senere praksis Rt. 1998 side 346 og Rt. 1999 side 1042.
- (36) Jeg er etter dette kommet til at aktors påstand om en straff av fengsel i sju år og seks måneder må tas til følge. Varetektsfradraget, jf. straffeloven § 60, er 996 dager.
- (37) Jeg stemmer for denne

D O M :

I lagmannsrettens dom, domsslutningen punkt 2, gjøres den endring at straffen settes til fengsel i 7 – sju – år og 6 – seks – måneder. I straffen fragår 996 – nihundreognittiseks – dager for utholdt varetekt.

- (38) Dommer **Stabel:** *Jeg er kommet til at anken ikke fører frem. Jeg er enig med førstvoterende i at det er grunn til å reagere strengt mot såkalt mobil vinningskriminalitet, særlig når det gjelder innbrudd i private boliger. Ut fra dette er det åpenbart at As omfattende og profesjonelt utførte kriminelle virksomhet i Norge tilsier en streng straff, jf. Rt. 2011 side 1210. Ved utmålingen må det imidlertid også ses hen til dommen i Rt. 2011 side 765, hvor det på samme måte som i vår sak dreide seg om meget omfattende og profesjonell tyverivirksomhet, hovedsakelig av påhengsmotorer, og hvor domfelte tidligere var dømt for lignende forhold. Straffen ble der, etter et tilståelsesfradrag på seks måneder, satt til fengsel i tre år og åtte måneder.*
- (39) Som førstvoterende har pekt på, er det særlig det store antall innbrudd som skiller vår sak fra de tidligere høyesterettsavgjørelser om tilsvarende forhold. Selv om endringen av straffeloven § 62 også var ment å omfatte vinningsforbrytelser, er det likevel etter mitt syn ikke gitt at hensynet bak utvidelsen står like sterkt her som ved volds- og seksuallovbrudd. Ved vinningskriminalitet er det videre, slik jeg ser det, grunn til å vise en viss forsiktighet med omregning ut fra forbrytelsesenes kvantum. Strafferammen for grove tyverier i konkurrens er etter endringen i straffeloven § 62 fengsel inntil tolv år.

Samtidig må det tas høyde for at vi i fremtiden vil kunne se forbrytelser av et betydelig større omfang enn i vår sak. Uansett vil det aldri være mulig å unngå et visst element av rabatt ved masseforgåelser, og dermed at den enkelte krenkelse gir mindre utslag i straffen.

- (40) Lagmannsretten har etter mitt syn foretatt en rimelig avveining av hvordan As forhold skal plasseres ut fra det straffenivået som følger av rettspraksis. Jeg tilføyer at den lange varetektstiden tilsier et visst – om enn begrenset – fradrag ved straffutmålingen, jf. Rt. 2010 side 1082 avsnitt 32 og 33. Jeg slutter meg videre til lagmannsrettens vurdering når det gjelder tilståelsesfradraget. Den straffen lagmannsretten etter dette utmålte – fengsel i seks år og seks måneder – er da tilstrekkelig høy i denne saken. Jeg stemmer for at anken forkastes.
- (41) Dommer **Noer:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med annenvoterende, dommer Stabel.
- (42) Dommer **Bårdsen:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende, dommer Matningsdal.
- (43) Justitiarius **Schei:** Likeså.
- (44) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

I lagmannsrettens dom, domsslutningen punkt 2, gjøres den endring at straffen settes til fengsel i 7 – sju – år og 6 – seks – måneder. I straffen fragår 996 – nihundreogtittiseks – dager for utholdt varetekt.

Riktig utskrift bekreftes: